

We zeggen het maar even voor de zekerheid: printen is alleen toegestaan voor persoonlijk gebruik. Het is niet supersympathiek om dit artikel te verspreiden. Sterker nog: het is verboden. Gelukkig is het heel eenvoudig om anderen een Blendle-linkje te sturen. Delen kan dus altijd!

De Telegraaf

13-10-2015

Een stevige klim

'Ventoux'

Overal zie je ze tegenwoordig op hun racefietsen; jong, oud, man, vrouw. Fietsen is hot. Dat verklaart misschien ook wel de enorme populariteit van boeken als Zadelpijn en Ventoux. Al is het fietsen hier in wezen bijzaak en draait het eigenlijk vooral om de vriendschap.

Hoe het ook zij: Ventoux van Bert Wagendorp werd razendsnel een bestseller, de film volgde deze zomer en nu is er dus ook het toneelstuk. Het verhaal draait om een stel schoolvrienden die elkaar uit het oog zijn verloren nadat hun vriend Peter (in het stuk met behulp van video-beelden postuum vertolkt door dichter Martijn Teerlinck) is verongelukt tijdens een fietsrit op de Mont Ventoux. Als ze dertig jaar later weer met elkaar in contact komen, besluiten ze de berg nog een keer samen op te gaan.

In het strakke decor van Michiel Voet staan de acteurs als het ware ingeklemd tussen de haarspeldbochten. Chris Tates, die de rol speelt van misdaadjournalist Bram, is de verteller en naast hem treft hij de wetenschapper Joost (René van Zinnicq Bergmann), de criminele patjepeeër André (Cees Geel) en de Surinaamse reisondernemer David (Dennis Rudge).

Doordat de mannen recht vooruit spelen richting de zaal is er nauwelijks sprake van interactie tussen de oude vrienden. Die vorm heeft regisseur George van Houts ongetwijfeld gekozen om het gebrek aan wezenlijk contact tussen de mannen nog eens te benadrukken. Al werpt hij daarmee ook een barrière op voor het publiek. Want de beklimming van de Ventoux mag al stevig zijn, het vergt eveneens een behoorlijke inspanning om twee uur lang de concentratie op te brengen om naar dit nogal statische stuk te blijven kijken.

De acteurs houden zich dapper staande en er zijn wel degelijk mooie, indringende momenten. Maar alleen al iets meer humor – zoals op het eind wanneer Joost stuk gaat op de berg – had de voorstelling meer

dynamiek gegeven. En dat was geen overbodige luxe geweest.

Esther Kleuver

.